

Den Sidste af Slægten

Nutidsfortælling i 5 Akter
af
Edv. Nielsen-Stevns
Iscenesat af: Emanuel Gregers

Optaget af:
Nordisk Films Co.

Eneret:
Akts. Fotorama

1847

Den Sidste af Slægten

PERSONERNE:

Ole Engen	Bertel Krause
Inger, hans Kone	Ingeborg Pehrsson
Niels, deres Søn	Carlo Wieth
Strandfogeden	Peter Nielsen
Lise, hans Datter	Astrid Holm
Maleren Krantz	Robert Schmidt
Grosserer Simonsen	Viggo Lindstrøm
Helen, hans Datter	Ebba Buch

Den Sidste af Slægten.

Skulde man ikke tro, at en ung Mand som Sognefogdens Søn Niels Engen maatte være et lykkeligt og misundelsesværdigt Menneske, — køn og stærk som han er, Arving til en stor og god Gaard og Genstand for en sød, ung Piges Kærlighed. — — Og alligevel forbander han sin Skæbne, — nærer et bittert Had til den Jord, han er født til, og i hvilken Faderen vil tvinge ham til at begrave sine Længsler og sine Drømme. For en Drømmer er han, — vel en Arv efter Moderen, der er Præstedatter, — og Længslen efter at blive befriet for de Lænker, der binder ham til Hjemmet, — Længslen efter den store, vidunderlige Verden, hvor han maa kunne finde Udløsning for de Kræfter, der gærer i ham, gnaver bestandig som en Orm i hans Hjerte I den gamle, kloge Landsbypræst har han fundet en forstaaende Ven og Lærer, der varsomt har ledet ham ind paa de Stier, som viser opad, og selv om det altid har været Ole Engen imod, at Sønnens Tanker føres bort fra det, der i snævreste Forstand hører Jorden til, har han anset det for klogest ikke at skride ind, før det var absolut nødvendigt. Da den Dag kommer, hvor han føler sig foranlediget til at prøve Kræfter med Præsten, faar han imidlertid at mærke, at det ikke er

nogen let Sag at klare sig over for en Mand, der er besjælet af en fast Tro paa, at et Menneske skal have Lov til at bygge sit Liv, som han vil, — og da han forlader Præstegaarden, har han maattet give sit Samtykke til, at Niels tager Studentereksamen, før han for Alvor helliger sig Arbejdet paa Fædrengaarden. — — —

Der gaar de meste af et Aar, — Niels bliver Student og vender saa tilbage til de Agre, der fylder ham med Vemød og Fortvivlelse. Strandfogdens Lise, — den lille Pige, hvis Hjerte han ejer, — bliver alt for snart klar over, at hans

Sind endnu er splittet, at han stadig føler sig som Livsslave. — men hun er for uegennyttig i sin Kærlighed til at ville gøre noget Forsøg paa at stække hans Vinger og binde ham til sig for derved at binde ham til den Jord, han hader. Men den halsstarrige og smaatskaarne Storbonde er ikke til Sinds at lade Sønnen gaa sine egne Veje nu, da han endelig har faaet ham tilbage, — og en Dag løber Hidsigheden i den Grad af med ham, at han er ved at jage Niels i Døden. Denne ulykkelige Hændelse fører imidlertid det gode med sig, at han omsider indser, hvilken kold og uforstaaende Fader han har været, og han lover sig selv, at faar Sønnen sin Helsen igen, skal alt blive anderledes . . . Det er, som om Niels forstaar, at han nu skal faa sit inderligste Ønske opfyldt, — han faar sit Livsmød og sine Kræfter tilbage, og den Dag kommer, da han skal rejse til Hovedstaden for at studere Teologi. Han véd, hvor stort det Offer er, som Faderen bringer ved at lade ham, den sidste af den gamle Storbondeslæggt, faa sin Vilje, men han tror fuldt og fast paa, at det nok skal

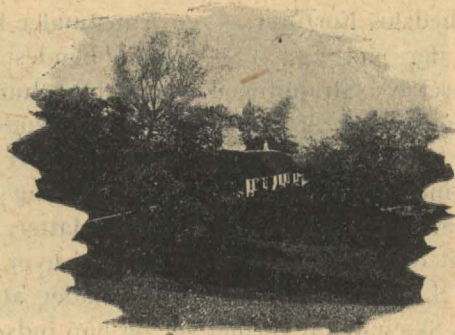
vise sig, at han har gjort rigtigt i at følge sine Længsler. Til Lise har han kun nogle venlige Afskedsord, — han syntes, at han maa føle sig helt fri, — at han maa kaste alt over Bord, der hører Fortiden — Trældomsaarene — til, og det staar desuden for ham, at i hans nye Verden kan hun aldrig komme til at høre hjemme.

Det er en skuffet og bedrøvet lille Pige, der vender tilbage til Klitterne og det øde Hav . . . Hun er ikke sig selv fra det Øjeblik, da hun forstaar, at Barndomsvennen ikke længere har Plads for hende i sin Tilværelse, — og i sin Fortvivlelse og Forladthed bliver hun et let Bytte for en dreven og samvittighedsløs Forfører, — en Kunstmaler Krantz, som gør Studier der paa Egnen. Men da hendes Fader, den haarde og ærekære Strandfoged, opdager, at hun har fejlet, jager han hende ud af sit Hus og forbander hende. — —

Niels har med rastløs Energi kastet sig over Studiet, — og han har inde i den store By truffet en ung Pige, — en smuk, men tankeløs og letsindig Grossererdatter, i hvem han en Tid ser sit Ideal. Men netop den Aften, hvor han tror at have fundet Lykken, faar han af sin Fader at vide, hvor tragisk Lises Skæbne har formet sig, og han indser med Gru, at det er ham, der har Ansvar for det, der er sket. Først nu, da det lader til at være for sent, rives Bindet fra hans Øjne, — han ser, hvilken Taabe, — hvilken Pjalt han har været, og han føler i sit Hjerte, at det er Lise, han elsker, og at han for enhver Pris maa finde hende igen, om der da skal blive nogen Mening i hans Tilværelse. — — — Det lader imidlertid til, at Babylon, — som Ole Engen kalder den Storby, han hader, — skal have Lov at beholde hende i sine Kældre, for Eftersøgelserne krones ikke med Held. —

— — — Fem Aars Dage og Nætter fører Tidens evigt rindende Strøm ud i Fortidens Hav, — og den Dag rykker nær, hvor Niels skal forlade Hovedstaden og begive sig til en fjern og fremmed Egn, hvor han er kaldet til Præst. Han er fortvivlet over at skulle drage bort uden at have fundet Lise, — han føler sig ganske uværdig til at gaa ind til sin store Gerning, saa længe hans Synd ikke er sonet, — men netop den Aften, da han plaget af Anger og Tvivl strejfer om i Byen, fører Skæbnen ham paa en forunderlig Maade sammen med hende, hvem alle hans Tanker gælder. — — —

De Aar, der er svunden, har ikke bragt Lise megen Glæde og Lykke Da Hjemmets Dør blev lukket for hende, saa hun kun een Udvej, at gaa til ham, der havde benyttet sig af hendes Svaghed. Hun var naiv nok til at tro, at hans Følelser var ægte, og at han vilde gifte sig med hende, — men snart fik hun Øjnene op for, hvilken lav og foragtelig Person det var, hun havde kastet sig hen til. Hun aandede befriet op, da hun fandt sig et Hjem hos et bravt og hjertensgodt Menneske, — en havlgammel Særling, der havde hørt til Malerens Bekendtskabskreds, og som i lang Tid blev

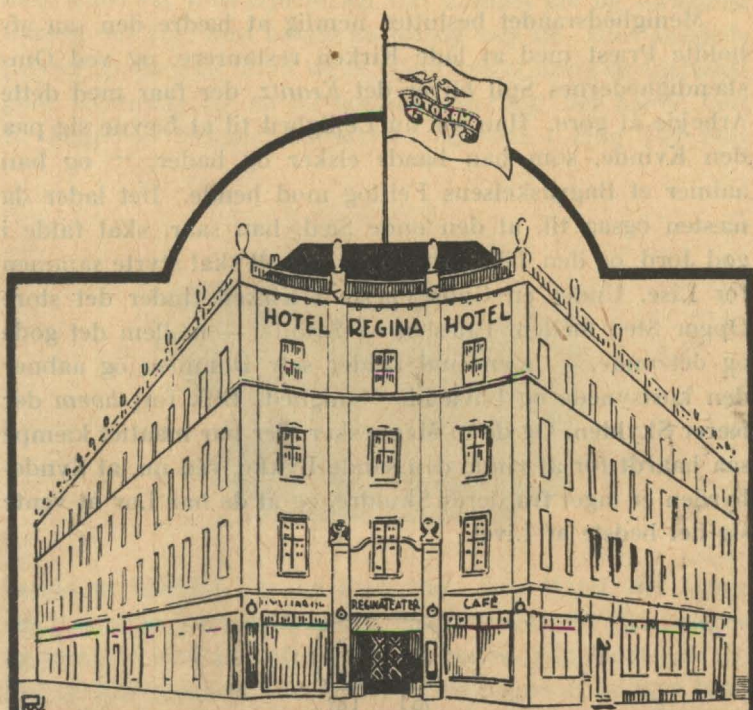

hende en faderlig Ven og Beskytter. Den Mand, der havde været hendes Livs onde Aand, dukkede ganske vist op igen og forsøgte med alle Midler at faa hende i sin Magt paa ny. Det lykkedes hende kun med Nød og neppe at undgaa hans brutale Efterstræbelser, — hun maatte endog benytte sig af en Hundepisk for at belære ham om, hvor dybt hun hadede og foragtede ham, men derved gjorde hun ham til en farlig Fjende, der svor hende Hævn. Saa længe hun var hos sin Velgører, følte hun sig dog i sikker Havn, men da *han* saa døde, og hun atter var fattig og ene, vaagnede Angsten og Fortvivlelsen op i hende. Det var ikke saa meget Krantz, hun frygtede, som den By, han var et ægtefødt Barn af, — denne store, murrende Kværn, der maler saa mange Skæbner i Grus, og som vel ogsaa havde knust *hende*, om gode Magter ikke havde grebet ind. — — — For første Gang i mange Aar føler Niels sig sikker og tryg, — han har jo fundet hende, der er Livet og Lykken for ham, og derved har han fundet sig selv og ser nu sin Vej og sit Maal. — —

— — — Det er to lykkelige Mennesker, der kort efter finder deres Hjem i Alskov Præstegaard, og en lys og velsignelsesrig Tid oprinder for dem. Men endnu har de en haard Kæmp at bestaa, inden Fortidens Skygger forsvinder for stedse. — — —

Menighedsraadet beslutter nemlig at hædre den saa afholdte Præst med at lade Kirken restaurere, og ved Omstændighedernes Spil bliver det *Krantz*, der faar med dette Arbejde at gøre. Han ser nu Lejlighed til at hævne sig paa den Kvinde, som han baade elsker og hader, — og han aabner et Bagvaskelsens Felttog mod hende. Det lader da næsten ogsaa til, at den onde Sæd, han saar, skal falde i god Jord, og den Time synes nær, da alt skal styrte sammen for Lise. Under en Gudstjeneste i Kirken finder det store Opgør Sted mellem Præsten og Krantz — mellem det gode og det onde, — men Gud fælder selv Dommen og aabner den kortsynede og tvivlende Menigheds Blik for, *hvem* der bærer Skylden. Og de to Mennesker, der har maattet kæmpe saa haardt for at vinde den sande Lykke, véd nu, at Syndebyrden er taget fra deres Skuldre, og at de har Lov at vente sig det bedste af Livet.

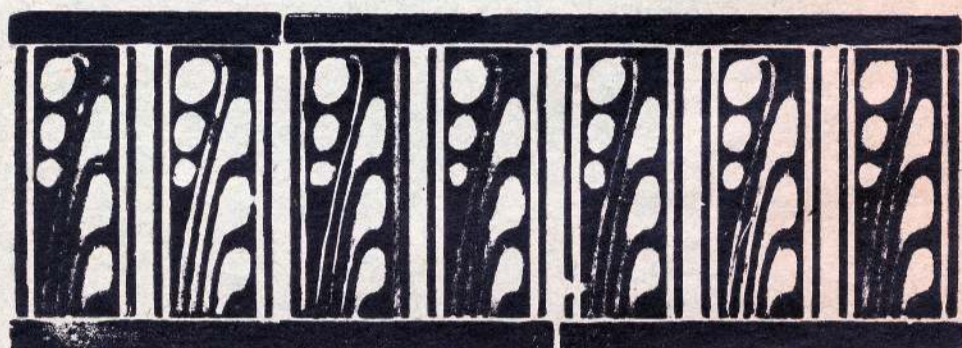

REGINA · KOMPLEKSET
AARHUS

Program fra Lørdag den 27. Januar

„Nordiske“s sidste opsigtvækkende Kunstfilm:

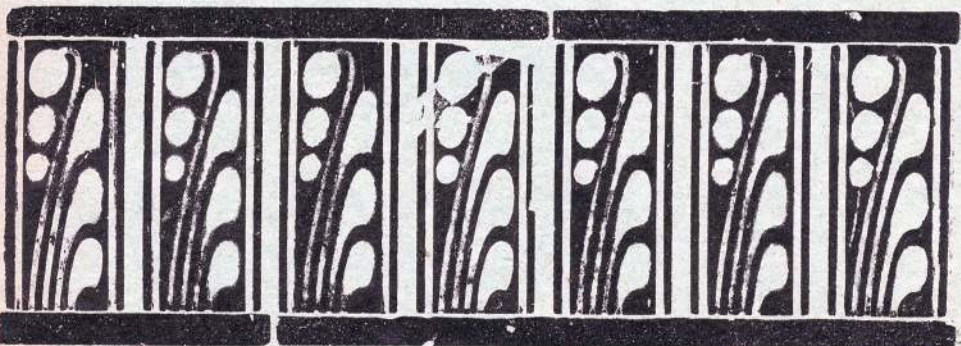
Den sidste af Slægten

Nutidsfortælling i 5 Akter af
Edv. Nielsen-Stevns.

Iscenesat af EMANUEL GREGERS

PERSONERNE

Ole Engen	Bertel Krause
Inger, hans Kone	Ingeborg Pehrsson
Niels, deres Søn	Carlo Wieth
Strandfogeden	Peter Nielsen
Lise, hans Datter	Astrid Holm
Maleren Krantz	Robert Schmidt
Grosserer Simonsen	Viggo Lindstrøm
Helen, hans Datter	Ebba Buch

Lørdag Kl. 8

Søndag Kl. 4, 7½ og 9

Mandag Kl 8

FILMSTEATRENE

Imorgen Aften er der en usædvanlig sensationel Premiére paa Paladsteatret,

Det er Benjamin Christensens „Heksen“, der endelig kommer frem.

„Heksen“ er utvivlsomt den mest omtalte danske Film, der nogensinde er bleven lavet — og det har vistnok kostet noget nær overmenneskelige Anstrengelser at faa den færdig.

Men Benjamin Christensen har ikke givet Afkald paa en eneste af de Idéer, der oprindeligt samlede sig til denne Film, der behandler et saa mærkeligt og særegent Emne som Hekseforfølgelserne.

Det er en Premiére, der herhjemme betyder noget langt ud over det sædvanlige.

* *

Priscilla Dean i Victoriateatret.

FILMSTEATRENE

Den forbudte Film, der blev en Succes.

Igaar havde den saa meget omtalte Nielsen-Stevens-Film Premiere i Pantomteatret. Imødeset med en ikke ringe Interesse, fordi det var den første danske Film i mange Aar, som Censuren har gjort noget alvorligere Indhug i — men det vi fik at se, bestyrkede ikke Tilhøden til Censurens Afgørelser, for det var en ypperlig Film!

Der er mere Alvor, mere Arbejde i denne Film end i en halv Snes af dem, vi faar serveret til Hverdag — det var virkelig for en Gangs Skyld et litterært Arbejde, som Filmen ikke havde faa klemt Livet af.

„Den sidste af Slægten“ fortæller om Bondestudenten, der drages af Byen, finder den og mærker, at heller ikke der hører han hjemme. Om Strandfogdens Datter, der en Sommernat forføres af en Maler, der siden inde i den Storbjerg er ved at opsluge hende, bliver hendes onde Skæbne, indtil Bondestudenten, der var hendes Kæreste, finder hende igen.

Han rejser hende og gør hende til sin Hustru, da han — efter at have taget sin Eksamen — rejser ud til sit Kald.

Til sidst møder hun atter Maleren, han, der engang har forstødt hende, er kommet til at elske hende; men da han mærker, at hun nu hader ham, vendes hans Følelser til Had. I Kirken forsøger han at skandalisere hende under Højmessens men det Stillads, fra hvilket han har arbejdet paa de nye Fresco-Arbejder, styrer sammen med ham.

Det er en udpræget dansk Film —

den fortæller os om Byen og Landet, den Billeder giver os det danske Landskabs tunge, lidt vemodige Hverdags-Skønhed, ogsaa dens rent landskabelige Side er en Landvinding for Filmen.

Og Carlo Wieth, Astrid Holm — der var fortræffelig — Robert Schmidt og andre af vore kendte Kunstnere havde givet Filmen den Ud-førelse, den fortjente. Eric.

* *

Mellem New Yorks Apacher.

Metropolteatret havde igaar Premiere paa en amerikansk Sensationsfilm: Mellem New Yorks Apacher — en Film i den Genre, der ikke gør Krav paa andet end at give en Times Underholdning — en typisk Enkronesbog i koloreret Omslag!

Men spændende er den, fuld af glimrende Optagelser fra en Storbys Nattelig, af Forbryderfølgelser og Kampe mellem Apacherne og Politiet. Her er Motor-kørsler, som man ikke ser værre paa Roskilde Landevej, her er Aeroplandueller, som man aldrig ser paa Kløvermarksvej — og her er først og fremmest den skønne Catherine Mac Donalds fortræffelige Spil.

Hun er utvivlsomt en af de skønneste Kvinder, Filmen ejer, men hun er talentfuld foruden.

Her har hun den herlige Knægt Wesley Barry som Medspillende. De Tusinder, der vil have en rigtig god Knaldroman serveret i den lettest tilgængelige Form — for dem er denne Film et Fund.

* *

Den største af dem alle —

Polina Negri vil blive de kommende Sæsoners store Navn. Forleden ankom hun med „Majestic“ til New York, efter forbestandig at have sagt Tyskland Farvel, og tog fra Damperen direkte til Hollywood i Californien, hvor hun skal spille hos „Paramount“.

Der ligger allerede store Opgaver og venter paa den pragtfulde Kunstnerinde; og det kan godt være, at Amerikanerne

PREMIÄR NYÅRSDAGEN Å ERIKSBERGSTEATERN, SIBYLLAN OCH GÖTISKA TEATERN

DEN VILSEFÖRDA

En storstadsberättelse i 5 akter. — Utgången från Nordisk Film, under Emanuel Gregers regi, har denna kameliadamshistoria avgjorda företräden framför sina föregångare i genren: dess djupa mänsklighet och dess konstnärligt knapphändiga utförande. I huvudrollerna två folkfavoriter: Carlo Wieth och Astrid Holm.

DEN FÖRSTA I ORDNINGEN AV "ÅRETS
SJU STORA", ELITSERIEN FRÅN **CONTINENTALFILM**

21 SVEAVÄGEN 21, STOCKHOLM

Carlo Wieth,
en gammal publikgunstling.

Astrid Holm (den lilla svenskan som
spelade i "Körkarlen").

Kl. 7—9, 9—11 e. m.
Biljetter efter kl. 5.
Norr 2 47, Riks 221 44.

55 Birgerjarlsgården 55

OBS! Nyårsvakans utvalda program! Se speciell annons i denna tidning!

Föreställningar 7—11 e. m.

OBS! Nyårsvakans utvalda program! Se speciell annons i denna tidning!

Föreställningar 7—11 e. m.

I afton sista föreställningen av svenska lustspelet "Luffarpetter". Se speciell annons i denna tidning om NYÅRSVAKA

Nyårsdagen Premiär!

DEN VILSEFÖRDA

Ett motiv behandlat på film många gånger förr, men aldrig så bra som här och aldrig i en miljö och med gestalter och typer så bekanta för det nordiska lynnet som här!

EN STORSTADSBERÄTTELSE I 5 AKTER.
Officin: Nordisk Film. Regi: Emanuel Gregers.
Ensamrätt: CONTINENTALFIM.

I huvudrollerna CARLO WIETH och ASTRID HOLM, den förre en gammal publikgunstling, den senare en liten svenska, som förut spelat i den bästa svenska filmen hittills: "Körkarlen". Hon är upptäckt av Victor Sjöström — och det är ju en rekommendation som duger!

En film med Kameliadamsmotiv, men med avgjorda företräden framför föregångarna i genren i handlingens djupa mänsklighet och miljöns äkthet!

